

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1238

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου
25 Μαρτίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ στάσι τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ἀπέναντι στὸν κλῆρο

ΗΘΝΙΚΗ ἐπέτειος τῆς 25ης Μαρτίου μᾶς ἔδωσε ἄλλοτε, ἀγαπητοί μου, τὴν-εὐκαιρία νὰ ὑπενθυμίσουμε τὶς ὑπηρεσίες καὶ θυσίες ποὺ προσέφερε ὁ ἱερός κλῆρος τῆς πατρίδος μας στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, τόσο κατὰ τὴν προετοιμασία τῆς ἐπανάστασεως ὅσο καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγή τοῦ ἀγῶνος. Ἔχοντας λοιπὸν αὐτὰ ὑπ' ὄψιν θέτω τώρα τὸ ἐρώτημα: **Ποία ἡ διαγωγή τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ἀπέναντι στὸν κλῆρο, ἀπέναντι στὸν παπᾶ;**

* * *

Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶνε ἀπογοητευτική. Πλὴν τοῦ ἀειμνήστου Καποδίστρια, ποὺ ἀποτελεῖ ἐξαιρεσι, οἱ κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος ἔδειξαν **ἀχαριστία**. Ὁ Καποδίστριας ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἐκτιμοῦσε τὸ ράσο κι ὅταν ἐβλεπε τὸν παπᾶ ἔσκυβε καὶ φιλοῦσε τὸ χέρι του. Πλὴν τοῦ Καποδίστρια λοιπὸν ἡ διαγωγή τοῦ κράτους ἀπέναντι στὸν Ἑλληνα ρασοφόρο ὑπῆρξε ἀτιμωτική καὶ ἐγκληματική. **Τὸ ράσο, ποὺ ἔφτειαξε πατρίδα, περιφρονήθηκε** ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀπελευθερώσεως.

Καὶ μέχρι σήμερα, μπορῶ νὰ πῶ, περιφρονεῖται. **Μισθολογικῶς;** Πρέπει νὰ βρεθῆτε ὄχι στὴν Ἀθήνα ἀλλὰ στὰ ἄκρα τῆς Ἑλλάδος, σὲ ἀκριτικά χωριά ἢ νησιά, κ' ἐκεῖ θὰ δεῖτε τὸν πολύτεκνο ἰδίως παπᾶ νὰ ζῆ μὲ στερήσεις καὶ νὰ ἐργάζεται καὶ σὲ χειρωνακτικὲς ἐργασίες. Πρέπει νὰ μείνετε τῆ νύχτα σὲ σπίτια παπάδων, ὅπως ἐμείνα ἐγώ, γιὰ νὰ δεῖτε, ὅτι **τὸ κράτος μας εἶνε ἄστοργο** ἀπέναντι στὸν ἑλληνικὸ κλῆρο. Ὁ παπᾶς, κατὰ τὴ νοοτροπία τῶν πολιτικῶν μας, δὲν δικαιούται μισθὸ ἀπὸ τὸ κράτος· κι ἂς ἔχη ἀρπάξει κατ' ἐπανάληψιν τὸ κράτος τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσία.

Ἀπὸ κοινωνικῆς δὲ πλευρᾶς; Ἐνας Κολοκοτρώνης δίπλα του εἶχε ἓναν παπᾶ, ἓνας Μιαούλης δίπλα του εἶχε ἓναν παπᾶ. Ὅλοι τοὺς εἶχαν τὸ ράσο ψηλὰ· κορώννα στὸ μέτωπό τους ἦταν ὁ παπᾶς. Τώρα; Τώρα ὁ παπᾶς

εἶνε περιφρονημένος. Δὲν τολμᾶ νὰ μπῆ σὲ λεωφορεῖο, σὲ τραῖνο, σὲ πλοῖο, σὲ ἀεροπλάνο. Δὲν τολμᾶει νὰ μπῆ στὰ γραφεῖα τῶν μεγάλων ἀλλὰ καὶ τῶν μικρῶν ἀκόμα. Κάθεται ἀπ' ἔξω καὶ χτυπάει. Κι ὅταν τοῦ ἀνοίξουν νὰ μπῆ, ὁ παπᾶς ἢ κι ὁ δεσπότης ἀκόμα, δέχονται **περιφρόνησι**. Ὁ ὑπουργὸς ἢ ὁ ὑπάλληλος μπορεῖ νὰ σηκωθοῦν ὄρθιοι μπροστὰ σὲ μιὰ δεσποινίδα, ἀλλὰ κρατοῦν ὄρθιο τὸν παπᾶ ἔτσι πρὸς ἐξευτελισμὸν. Τέτοια συμπεριφορὰ δὲν ξέρω ἂν συναντᾶ ὁ παπᾶς σὲ ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Ἔτσι ὅπως πᾶμε —νὰ τὸ θυμᾶστε, ἐγὼ δὲ' θὰ ζῶ, θὰ ζοῦνε τὰ ἐγγόνια σας—, θὰ κλείσουν καὶ οἱ θεολογικὲς σχολές. Δὲν θὰ 'νε κοροΐδα τὰ παιδιὰ νὰ πάνε νὰ σπουδάζουν θεολογία, γιὰ νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ ἓνας ὑπουργὸς ἢ κ' ἓνας ὑπάλληλος. Ὁχι. Θὰ κλείσουν οἱ θεολογικὲς σχολές, καὶ μὲ τὸ φανάρι θὰ ζητᾶ ὁ λαὸς παπᾶ, καὶ παπᾶ δὲ' θὰ θρίσκη. Ἀπὸ στόμα ἐπίσημο ἀκούστηκε ἡ ὑποτίμησι γιὰ τὸ ράσο. Τὸν πλησίασε κάποιος καὶ τόλμησε νὰ τοῦ συστήσῃ —Νὰ κοιτάξουμε τὸν παπᾶ! —Δὲ' χρειαζόμαστε παπαδες, εἶπε ὁ κύριος αὐτός, χρειαζόμαστε μηχανικούς... Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος ν' ἀναπτύξω τὸ θέμα αὐτό· σας λέω μόνο, ὅτι σκοτεινὲς δυνάμεις, πολὺ σκοτεινὲς δυνάμεις, ἐργάζονται γιὰ νὰ κάνουν τὸ κράτος μας ἄθεο.

Ἄλλ' ὄχι, ἀδελφοί μου. Τὸ κράτος τὸ Ἑλληνικὸ δὲ' θὰ γίνῃ ἄθεο γιὰτὶ τὸ θέλουν τέσσερις - πέντε ἢ δέκα. Τρίζουν τὰ κόκκαλα ὄλων ἐκείνων τῶν ἡρωϊκῶν θυμάτων γιὰ τὴν αἰσχρὰ διαγωγή, ποὺ δείχνουν οἱ ἐπίσημοι ἀπέναντι στὸ ἑλληνικὸ ράσο. Ξέρετε **ποιὲς ἦταν οἱ διαθέσεις ἐκείνων ποὺ ἀνέστησαν τὴν πατρίδα** καὶ ἔφτειαξαν τὸ ἐλεύθερο κράτος; Ἐπτὰ χρόνια βάσταξε ὁ πόλεμος, ἢ ἐπανάστασι. Ὁ Μοριάς ἐρημώθηκε. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν γίνει σκιὲς ἀπὸ τὴν κακουχία, σὰν σκιαχτρά περπατοῦσαν. Μεσολόγγι δὲν ὑπῆρχε. Τὰ πάντα ἢ-

ταν καμένα κ' ἔρημα. "Όταν τελείωσε ὁ πόλεμος, μαζεύτηκαν γιὰ τετάρτη νομίζω φορά ὅσοι ζήσανε κ' ἔκαναν ἔθνοσυνέλευσι. Ἄγκαλιάζονταν καὶ φιλιοῦνταν κ' ἔψαλλαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη». Δὲν ἐφαντάζοντο, πὼς θὰ ἐλευθερωθῆ ἡ πατρίδα τους. Γονάτισαν νὰ προσευχηθοῦν. Κι ὅταν σηκώθηκαν ὄρθιοι πήραν μιὰ **ἀπόφασι**. Ποιὰ νομίζετε ἦταν ἡ ἀπόφασι τῆς πρώτης ἐκείνης βουλῆς τῶν Ἑλλήνων; Ἀκούστε. Πρῶτο ψήφισμα· «Ἐμεῖς οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ γένους ἀνακηρύττουμε ἐλευθερωτὴ τῆς πατρίδος τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν». Καὶ μετὰ, δεύτερο ψήφισμα· «Ἡ Ἑλλάς, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸ Χριστό· κι ὅταν φτάσουμε στὴν Ἀθήνα, στὴν παλιά μας τὴν πρωτεύουσα, **θὰ χτίσουμε ναό**, καὶ τὸ ναὸ αὐτὸν θὰ τὸν ἀφιερῶσουμε στὸν Σωτῆρα Χριστό, τὸν ἐλευθερωτὴ τῆς Ἑλλάδος».

Αὐτὰ τὸ 1829. Ἀπὸ τότε, μετρήστε, πέρασαν πάρα πολλὰ χρόνια. Ἡ μικρά μας πατρίδα, —δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός— διπλασιάστηκε, ἔφτασε μέχρι τὸν Ἑβρο. Τὸ μικρὸ μας κράτος μεγάλωσε. Νέες πόλεις ἀναπτύχθηκαν. Ἡ Ἀθήνα τὸ 1821 ἦταν ἓνα λασποχώρι μὲ 2.000 κατοίκους, ποῦ ζοῦσαν σὲ καλύβες. Τώρα ἔγινε μεγαλόπολις, ξεπέρασε τὸ ἑκατομμύριο. Μέσ' στὰ χρόνια αὐτὰ ἡ Ἑλλάς θαυματούργησε. Τριάντα πρωθυπουργοὶ πέρασαν, τριάντα κυβερνήσεις ἄλλαξαν. Ἐξι βασιλιᾶδες ἀνέβηκαν στὸ θρόνο μὲ τὰ «πολυχρόνια» τους. Καὶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια χτίσαμε σπίτια καὶ μέγαρα, μὰ τὸ τάμα ἐκεῖνο, τὴν ὑπόσχεσί μας, δὲν τὴν ἐκπληρώσαμε. Τὸ ναὸ στὸ Χριστό δὲν τὸν χτίσαμε. Μένει ἀνεκπλήρωτος ἡ ὑπόσχεσις τὴν ὁποία ἔδωσε ἡ Ἑλλάς.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Αὐτὴ ἡ **ὑπόσχεσις**, ποῦ ἐδόθη ἐπισήμως, νὰ χτιστῆ στὴν Ἑλλάδα, μέσ' στὴν Ἀθήνα, ἓνας ναὸς στὸν ἐλευθερωτὴ Σωτῆρα Χριστό, **πρέπει νὰ ἐκτελεσθῆ**.

Τὸ κράτος; Δὲν περιμένω ἀπὸ τὸ κράτος. Ἀπὸ τὸ σημερινὸ Ἑλληνικὸ κράτος δὲν περιμένω τίποτα. Ἐσεῖς ψηφίζετε. Ἐγὼ δὲν ἀνήκω σὲ καμμιά παράταξι, σὰς τὸ δηλώνω. Οὔτε ἐπιθυμῶ τὰ λόγια μου αὐτὰ νὰ γίνουν ἀντικείμενο πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Μιλῶ πάνω ἀπὸ κόμματα, ὡς Ἕλλην κληρικός. Εἴτε ὁ ἄλφα εἴτε ὁ βῆτα εἴτε ὁ γάμμα ἔρθη στὰ πράγματα, τὸ ἴδιο κάνει. Οἱ ἴδιοι εἶνε, τοὺς γνωρίζουμε καλά. Δὲν πιστεύουν στὸ Θεό. **Ἀπὸ τὸ κράτος τὸ Ἑλληνικὸ δὲν περιμένω τίποτα**. Ἄς φυλάξη τὸ κράτος τὰ λεπτά του, γιὰ νὰ φτειάχνη ἔργα καὶ ξενοδοχεῖα πολυτελείας

ὅπου θὰ διασκεδάζουν οἱ πριμαντόνες τῆς Εὐρώπης. Ἄς ξεδεύη τὰ ἑκατομμύριά του τὸ κράτος μὲ τὸ φτυάρι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, γιὰ τὸν τουρισμό, γιὰ θεάματα, γιὰ τὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία κ.λπ.. Ὅχι, δὲ' θέλω τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κράτους. Ὁ πτωχὸς μας λαὸς θὰ φτειάξη τὴν ἐκκλησία. Καὶ σὰς παρακαλῶ σήμερα νὰ τὸ θυμηθῆτε. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μὲ συγκινεῖ καὶ ἔγραψα ἄλλοτε σχετικῶς.

Μιὰ Κυριακὴ στὴν Ἀθήνα, τὴ στιγμὴ ποῦ κατέβαινα ἀπὸ τὸν ἄμβωνα καὶ μόλις μπῆκα στὸ ἱερό, μὲ πλησίασε ἓνας νέος καὶ μοῦ λέει· «Πάτερ, σοῦ δίνω μιὰ ἐπιστολή». Ἀνοίγω τὴν ἐπιστολὴ καὶ βλέπω μέσα μαζί μὲ τὸ γράμμα ἓνα **μικρὸ βιβλιαράκι**. Τὸ βιβλιαράκι ἐκεῖνο ἔλεγε, ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες λησμονήσαμε τὸ τάμα αὐτό, τὴν ὑπόσχεσί μας. Ἐλεγε ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο· ὅτι κάποιος ἀνώνυμος Χριστιανὸς θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ τῶν προγόνων του, πήγε στὴν τράπεζα καὶ κατέθεσε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ στὸ λογαριασμὸ μιᾶς θρησκευτικῆς ὀργανώσεως ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό. Ἐν συνεχείᾳ, κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἀνώνυμο δωρητὴ, παρουσιάστηκαν κι ἄλλα πτωχαδάκια, κατέθεσαν κι αὐτὰ, καὶ συγκεντρώθηκε ἓνα σεβαστὸ ποσό, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ μιὰ ἀρχή. Κάνω λοιπὸν ἐκκλησιὰ στὴν ἱερὰ Σύνοδο, νὰ ἀγνοήσῃ τὸ κράτος, νὰ ἀγνοήσῃ πρωθυπουργοὺς καὶ ὑπουργοὺς, καὶ ν' ἀπευθυνθῆ στὸ λαὸ μας. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν γίνῃ ἓνας ἔρανος καὶ δώσουμε ὅλα τὰ πτωχαδάκια, θὰ μπορέσῃ νὰ χτιστῆ ἓνας καινούργιος ναὸς, μέσα στὴν Ἀθήνα, καὶ ἀπ' ἔξω νὰ γραφῆ μιὰ ἐπιγραφή ποῦ θὰ λέγῃ· «Ἡ Ἑλλάς εὐγνωμονοῦσα τῷ Σωτῆρι Χριστῷ» ὃν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θέλω ὅλοι ὅσοι ἀκούσατε σήμερα τὰ λόγια αὐτὰ, νὰ κινηθῆτε. Ἄλλος νὰ πιάσῃ ἐφημερίδες, ἄλλος νὰ πιάσῃ βουλευτὰς, ἄλλος νὰ πιάσῃ μεγάλους ἢ μικροὺς, ἄλλοι νὰ γράψουν στὸν ἀρχιεπίσκοπο. Καὶ νὰ γίνῃ τὸ συντομώτερο μιὰ ἐπιτροπή, ποῦ θὰ διενεργήσῃ ἔρανο. Καὶ τότε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κι ἀπ' τὸ Μοριά, κι ἀπὸ τὴ Ρούμελη, κι ἀπὸ τὴ Μακεδονία, κι ἀπὸ τὴν Ἡπειρο, κι ἀπὸ τὰ νησιά (τὰ Ψαρά, τὴ Χίο κ.λπ.), κι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη νὰ φέρουμε λιθάρια, νὰ χτίσουμε τὴν ἐκκλησία. Καὶ θὰ 'νε ἅγια ἡ μέρα, νὰ μαζευτοῦμε ὅλοι μέσα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ ψάλομε «*Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...*». Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἄς εἶνε μαζί μας· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**